437

Станиславів 19/VI 1903.

Високоповажаний Пане

Редакторе!

Перепрашаю Вас дуже, що вдаюсь до Вас в слідуючій справі. Читаючи Літ. Н. В., бачив я в нім проби віршів молодих руських письменників. Поезию люблю я дуже. Ваші Шевченкові поезиї роблять на мені велике враженє. Маючи літ 14 почував я охоту до писаня. І від тоді минуло 3 роки, а я так полюбив писанє, що без нього жити не можу. І не раз коли сум, або надія, радість, або розпука, зневіра або туга обіймуть мою душу, а розтурсані нерви бажають спокою, я беру за перо і виливаю мою молоду душу на терпливий папір. І в тім писаню я знаходжу відраду, охоту до дальшого житя, та сповнене душевних змагань.

Недавно радив мені мій любий товариш А. Б., щоб я післав до Вас кілька моїх перших писань. Я осьмілюсь на се, та посилаю Вам кілька з них, з років 1901, 1902, 1903. В кінци прошу Вас не прогнївайтесь на мене, та

/.

164

пришліть мені їх оцінку і напишіть, будьте ласкаві, чи се придасть ся на що, сли я буду дальше писав вірші. Наколиб залучені вірші були гідні сього, щоб були поміщені в Літ. н. В. побіч поезий руско-українських поетів, то надрукуйте їх з усякими змінами, які уважаєте за конечні. Прошу Вас дуже, напишіть до мене на адресу мого приятеля Ярослава Бучинського, Станиславів улиця Третього Мая ч. 32.

З нетерпимостию жду Вашого листу.

Богдан Вівчаренко.

Ось Вам мої проби віршованя:

13.X.1904. Осінь.

Пожовкле листє землю криє,
Тихо дощ плеще раз-у раз.
Понурий вітер свище й виє,
І мепче: Omnia vanitas.

Надія з серця утікає,
Трівожена, боячись зими,
І лиш тоді вона вертає,
Коли почує чарь весни!

20.XII.1902. Зиліа

Ізнов настали дні зими
Понурії, сумнії
Минули ся часи весни,
Дні радости, надії
Завмерло все, кругом мертві
Весни стоять скелети
А вітер в сосни дме сумні
І з дерев робить флети
Й моя душа так завмірає
На вид сумний зими
Й одного лиш вона бажає
Весни! Весни! Весни!

15.VI.1903. Літо.

Ах весна вже йде по цьвітах
Вже й акацю обняла
І на гарних її вітах
Поцілунок поклала
Влить висипались з вітів
Галузочки дрібні
Невинних, білих цьвітів
Се прощанье весні
Ах весна від нас відходить
Тиже літо наступа
Сади в цьвітах, грають води
Так се вже не весна!

8.VI.903 Тобі!
По що, по що казала Ти
Мені вписатись в твій альбом
Ах чиже на те, щоб твої сни
Рожеві, я розбив пером?

23/III.1903. Весна.

Весна! весна. І нектар груди
Широко розніймає
Зими морозів зникла лють
Вода весело грає
Весна не сонце звільнило
Сонцем завоюваю землю
Чи прийде сонце щоб звільнило
Закавану душу мою?!
Боли нещасні у неволі
Вже не одну зимужневей
Нещасні ми! Премось до волі
Саміже рабства ярмо несем

Щаслива Ти. Весна цьвіте
На гарнім личеньку твоїм.
Гірких сліз буря не несе
І горе не вразилось в нім.
Тепер щаслива Ти. І рожеі
Цьвітуть для тебе скрізь
Ти йдеш по квітчаній дорозі
І серце дожиття ще рвесь
А ти гадаєш, що лишень
Будучність щастя цьвіт,
Не віртому. Таже цьвіт вишень
Гарнійший від ягід
Ти не гадай, що сьвіт
Се чару повний край
Невинний рожеі цьвіт
Зелений щастя май.
Ти памятай на се
Що в рожеі терня є
За щастям лине горе
За горем щастя море./.

Но ти щаслива будь
не лиш у час весни
Коли ще твою грудь
Колишуть чудні сни

Ти вічно процьвітай
І щасливою все будь
І ніколи не знай,
Що в сьвіті горя суть.

---

18. VI. Россянам.

Посовячую Братям Українцям, живучим під царським деспотізмом!

I.

Стій ворожее! Стій, не думай собі,
Що ми вже так низько упали
В нас плечі дужеі і руки сильні
А серця з найтвердшої стали
До бою з тобою ми підем і днесь
І битись будем до загину
За волю, за славу, за народа честь
За скривджеену неньку В країну!

II.

Стій ворожее, стій, згадай, що був час
Як ти перед нами корив ся
Покою, по бою просив ти у нас,
На вожеда з страхом ти дивив ся
Теперми в неволі й страшна буде месть,
Ми битись будем до загину.
За волю, за славу за народа честь
За скривджеену неньку В країну.

III.

Стій ворожее, стій. По лютих тюрмах
Батьки там за правду вмірають,

./.